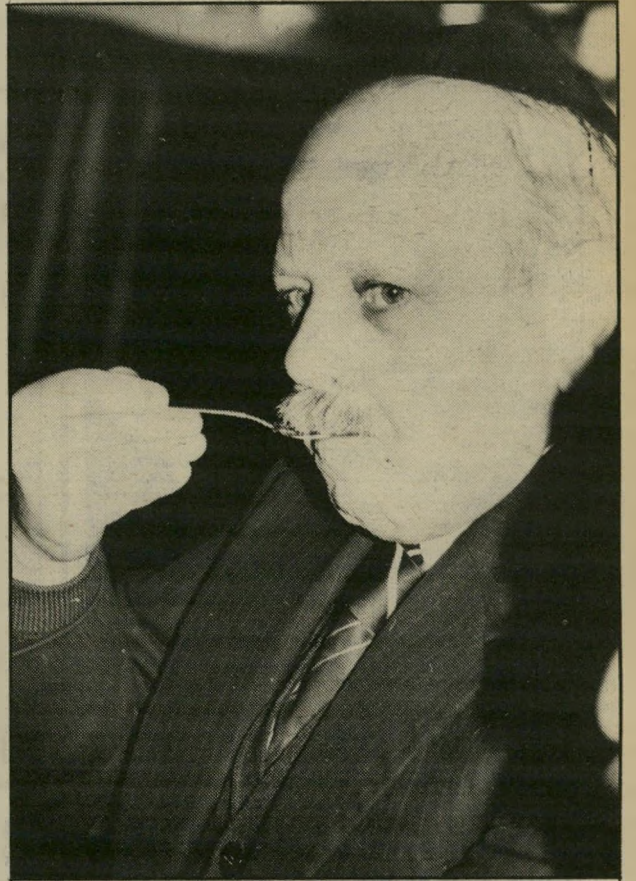

דנקור. ומדוע מטפל סגן־השר בהארכת כהונת הרבנים

ח"כ המערך משה שחל הוא מאוד לויאלי לעדתו. כאר שר ישוב על כיסא יושב־ראש הכנסת, ביום החמישי שעבר, ששטה שמועה במיזנון הכנסת.

ההקואליציה תנצל את עדיפון תה המיספרית ותביא למליאה את חוק הרבנות. יום לפני כן נעל שחל את הישיבה. אחרי שהבחין שהנאומים אינם נמצר

אפר"ים אורבך אוכל עוגה (למעלה), אבנר שאקי שפירא מתיישב ליד השולחן. שני הפרופסורים והח"כ באו למלון דן בתל־אביב, כדי לשמוע סידרת נאומים מייגעת, על הצורך בהקמת מועצה ציבורית לאחדות העם, מטעם הנועת ביחד של יוצאי צפון אפריקה. באולם נכחו עוד עשרות אנשי משק, כלכלה ואקדמיה, שזכו בכיבוד קל. שני הפרופסורים זכו בהתעניינות רבה, משום ששמן הוזכר באחרונה כמועמדים לתפקיד נשיא המדינה. ח"כ אברהם שפירא טרם הוזכר כמועמד לתפקיד זה.

לפני שבועיים כתב הר משורר יונה ("יבי") בן יהודה שיר, שפורסם בהארץ, תחת הכותרת "כן ירבו כמוך, יא סרטאווי". כתב יכני: אל תירא, יא סרטאווי, / לבני אחיך / ...יבואו ימים בהם / נפקח עיניי בהירות / ולילות המרחב הנצחיים / כתשוקת־חיים צוננת / תישאנו אל על / כמו / שתויים היינו מאחווה. / ספר, יא עיצאם סרטאווי... / ישראל י שנפגש עם סרטאווי טרח לתרגם לו את השיר, ור הוא הגיב בהתרגשות. "זוהי הפעם הראשונה שמישהו כתב לי שיר", התוודה מנהיג־הש"ל לום הפלסטיני, שאירגוני־הסיר רוב הקיצוניים מאיימים על חייו. הוא הבטיח לכתוב ליכני תשובה אישית.

איים באולם, כדי למנוע תרגיל בזק של הקואליציה. ביום הר חמישי אחרי הצהרנים היתה המליאה כמעט ריקה, ודובר מפ"ם אמר: לוי חשש מ־תרגיל דומה, הוא רשם פתק לשחל בו סיפר על השמועות, וביקש ממנו לשים לב למתרחש. הסדרן שהביא את הפתק לשחל הביא ללוי תשובה מסגן יושב־ראש הכנסת, שבה נא־מר: "השמועה הגיעה גם אליי. עליפי תקדמנים שהיו בעבר, כיסא שיושב עליו ספרדי — לא ישוחרר למי שאינו בנהי עדה. ומאחר שמנחם סבי"ר דור הוא אשכנזי, איני מתכוון לוותר על כס היושב־ראש. וכל עוד אני היושב־ראש, הם לא יביאו את חוק הרבנות. אל תדאג."

רבים שאלו בשבוע ש־עבר מי הוא נ' המיסתורי ש־אליו היספה העיתונאי אמנון דנקור את מיכתבו הגלוי, ב־עיקבות המאמר שבו תקף דני

ח"כ הליברלים יהודה פרה, ד"ר לחינוך מנתניה, לא התלוצץ. כשהקימו הליברלים ועדה שתבחן את מועמדי הר מיפלגה לנשיאות, ועדה, שבה

חברים השרים שמחה אר־ליך, משה ניסים ויצחק מודעי החזיקים שרה דרוך הוא הופיע לפניו בחשאי, הציג את מועמדותו, תוך שהוא מפ־רט שעה ארוכה את תכונותיו וכישוריו. הוועדה הודיעה לו בנימוס שהיא תדון בהצעתו.

קנר את בני עדות־המזרח. פיר תרון החידה: נ' הוא ניסים מודעי, הכתב לענייני מיפלי גות של הטלוויזיה, בן לעולים מעירק שגדל במעברה.

ליושב־ראש אגודת מכבי תל־אביב יחזקאל פלומין יש מועמד מתאים לכהונת נשיא־המדינה: זהו שחקן הר כדורסל אולסי פרי. הוא גם יהודי, גם שחור וגם משכמו ומעלה, אמר פלומין.

בעת אחת מישיבות הר מועצה הלאומית הפלסטינית באלג'יר חש העיתונאי הישראלי אמנון קפליוק, ססר קר את המושב, בעייפות. הוא ביקש לגנוח. מארחיו הפלסטיני גיים היפנו אותו לאחד הבתים הסמוכים, שנמסר לשימוש של צלאח ("אבו איאד") ח'ליף, אחד מראשי פת"ח. כאשר פתח לו אבו־איאד את הדלת, הוא התלוצץ: "לקחתם את הבית שלי ביפו, ועכשיו אתם באים לקחת גם את הבית שלי כאן?"

בערב הראיונות השבוע הזה ראיון מני פאר את הר בדרן־חקיין יופי ברק, שחייקה את קולו של ארליך. ברק נשאל איך יבחרו הליברלים את השר השישי שלהם, והשיב שהם יעשו זאת על דרך האלי־מינציה. פאר ביקש הסבר, ובי רק פירט: "מי שאינטיגנטי, ינחה את שעה טובה; מי שי יידע אנגלית, יהיה השריר שלנו בארצות־הברית. מי ש־

יהיה יהודי יקר, יהיה הרב הר ראשי; מי שיהיה אהוב ומקר כל על כולם, יהיה הנשיא. ומי שלא תהינה לו אף לא אחת מהתכונות האלה, יהיה בליתר ברירה השר השישי של הלי־ברלים."

בקטע אחר סיפר פאר, שחולה בא לרופא שובת ואמר לו: "דוקטור, יש לי פארנויה. יש לי תסביך סחיטה." ענה לו הרופא: "תן לי 600 שקל ואני אטפל בכך!"

סגן־שר־העבודה והרווחה בן־ציון רובין סיפר בוועדת הכספים על קשיי־מישרדו. "משימות חדשות מוטלות על המישרד, שדורשות כוח אדם ותקציב". התערבה ח"כ הר עבודה נאווה ארד: "כמו בחוק ריצוי עונשים עליידי עבודה לתועלת הציבור..." כי שהיא מתכוונת להפעלתו המי עשית של החוק. קטע אותה חברה למפלגה אריק נחמ"קין: "מה, את מבינה גם בזה?" ארד השיבה מייד לנח־מקין, בן מושב נהלל: "כמו שאתה מבין בתפוזים." תיקן אותה ח"כ המפד"ל אליעזר אבטב, ממושב שיבלים: "הוא מבין בפרוח. לא בר־תפוזים."

הדיון בכנסת סביב חוק הרבנות הביא לרעיונות מור־רים ביותר. בחטיבה הליבר־לית הוסבר העניין כך: הבחיר־רה היא בין הארכת כהונת הרבנים שלמה גורן ועוב־דיה יוסף בעשר שנים נוס־פות, ובין מינוי עד סוף חיהם. ח"כ יצחק ("זינג") זינגר הציע הצעות פשרה: להאריך את הכהונה לכל החיים, אך לקצר את חייהם לעשר שנים. קלפים."

באותו דיון נראה שר־התיירות אברהם ("אברשה") שריר, שאינו מעשן בדרך־כלל, כשהוא מצית סיגריה. הבחין בכך דרור זינגרמן, שקרא בקול: "אברשה! מה איתך, אתה עצבני?" כשראו זאת האחרים, לא יכלו לשתוק. מישהו אמר: "גו, התחלת לי־עשן, עוד מעט תתחיל לשחק קלפים."

סגן שר־החוק יהודה בן־מאיר, איש המפד"ל, הת־רוצץ בין כל הח"כים כשהוא מנסה לשכנע בזכות הצעתו להאריך כהונת הרבנים הרא־שיים. העיר חברו למיפלגה, שאינו נמנה עם סיעתו, סיעת הצעירים: "מה חשוב לו כל־כך הגורן הזה — הוא זקוק לו לאיזה מישפט גירושין מי־שפחתי?"

בהודמנות אחרת, טען ח"כ העבודה רב בן־מאיר, באותו עניין, כי יש יהודים שאינם שומרי־מצוות. כששמע אותו חברו למפלגה חיים בר־לב, הוא העיר: "אין יהודים שאינם שומרי מצוות." התערב ח"כ שינוי מרדכי וירשובסקי ואמר: "הו, הנה האדמו"ר ברילב."

ביום הראשון שעבר ניצל וירשובסקי את חופשת־הפורים ויצא לטייל ברחוב די־זנגורף, כדי לתור אחרי תחפורות מעניינות. הוא לא יכול היה להימלט מפוליטיקה. פגש אותו באקראי בועז אמלבי־אוב, עוזרו של שימעון פרס, ובין השניים התנהל וי־כוח באמצע הרחוב על רעיון הקמתה של ממשלת ליכוד לאומי.